

Kuopio 23.2.2012

Kansanedustajat Eeva-Johanna Eloranta, Tuula Peltonen, Anneli Kiljunen, Pauliina Viitamies ja sivistysvaliokunnan puheenjohtaja Raija Vahasalo.

Asia: Vastine Eeva- Johanna Elorannan hallitukselle jättämään toimenpideoitteeseen ”Uskontotieto uskonnonopetuksen tilalle”

Me Suomen Ortodoksisten Opettajien Liiton edustajat olemme pahoillamme oman uskonnon opetukseen kohdistuvasta painostuksesta. Tahtoisimme saada työrauhan ja näin pystyä entistä paremmin toteuttamaan lapsen oikeutta omantunnon ja uskonnonvapauteen, josta Suomenkin ratifioima YK:n lastenoikeuksien julistus puhuu. Nykyisessä koulujärjestelmässä tämä oikeus toteutuu hyvin. Asiasta on tehnyt selvityksen Ihmisoikeuksien liitto ry (”Uskonnonopetus ja ihmisoikeudet”, 2009).

Aloitteessa vedotaan nykyisen järjestelmän kalleuteen. Opetushallituksen teettämän selvityksen mukaan oman uskonnon järjestämisestä koituu vuositasolla vajaan promillen lisälasku, jos ajatellaan, että vähemmistöuskontoihin ja elämänkatsomustietoon osallistuvat oppilaat ovat mukana jossakin katsomusaineen opetuksessa. Tämä on pieni hinta opetuksen hyötyihin nähden. Suomen mallista on oltu kiinnostuneita etenkin maissa, jossa uskonnonopetus on jäänyt uskontokuntien harteille. Näissä maissa (muun muassa Ranska) esiintyy huomattavasti enemmän rasismia nuorison keskuudessa kuin meillä.

Omaa uskontoa voi verrata kotikielen opetukseen. Vain tuntemalla omat juuresi, voit käydä dialogia muiden kanssa. Tästä on kokemusta Ruotsista, jossa kaikille yhteinen uskonnonopetus on tuottanut kansalaisia, joilta puuttuu uskonnollinen yleissivistys. Ruotsissa on lisääntynyt myös liikehdintä uskonnollisten koulujen perustamiseen. Näitä ei valvota valtion taholta eikä voi näiden koulujen opettavan ekumeniaa ja uskontodialogia sen enemmän kuin vieraita uskontoja muuten kuin negatiivisessa valossa.

Oman uskonnon opetus on vähemmistön näkökulmasta ehdottoman tärkeä. Maahanmuuttajanuorilla on monia vaikeuksia kielen ja kulttuurin ymmärtämisessä. Uskonto on hyvä kotouttaja, sillä se saattaa olla oppilaan ainoa side kotimaahan. Lisäksi uskonto sitoo monikulttuurisia ryhmiä hyvin. Afrikkalainen ortodoksilapsi koetaan ortodoksina enemmän kuin maahanmuuttajana. Ortodoksinen kulttuuri on värikästä ja moninaista. Se on maahanmuuttaneille voimavara.

Oman uskonnon opetus voi olla hankalasti järjestettävä asia paikallisesti, mutta ei valtakunnan tasolla. Asiat pitää myös pyrkiä ratkaisemaan paikallisesti. On pyrittävä kouluttamaan opettajia ja monikulttuurisille ryhmille on luotava opetusmateriaalia.

Uskonto on rauhankasvatusta. Uskontotietoa haluavat arvioivat yleensä nykyistä mallia omien koulukokemustensa perusteella. Tällä hetkellä opetussuunnitelmat sisältävät kaikissa katsomuksissa vieraita uskontoja ja kulttuureja omaa perinnettä unohtamatta. Minkä lisäarvon uskontotieto tuo? Vähemmistöt epäilevät perustellusti, että kaikille yhteinen opetussuunnitelma olisi enemmistön sanelema kuten Ruotsissa. Oma uskonto tukee yhteiskunnan ja koulumaailman arvoja rikastuttamalla sitä.

Kysymmekin siis: Miksi meidän tulisi luopua oman uskonnon opetuksesta, joka on havaittu hyväksi, edulliseksi, yhteiskuntarauhaa edistäväksi, eri uskontokuntia ja uskonottomia kunnioittavaksi, uskontojen välistä todellista faktoihin perustuvaa dialogia edistäväksi, lasten oikeudet huomioonottavaksi ja jota monissa maissa kehitetään esimerkilliseksi opetusjärjestelyksi?

Sirpa Okulov

puheenjohtaja

Suomen Ortodoksisien Opettajien Liitto(SOOLi) ry